

Arany Júlia

Világszerte Nr. 1

Nina Singh

Játék a szerelem

Donna Alward

A kamera mögül

Kate Hardy

A karácsonyi bál

Susan Stephens

Hóvihar a hegyen

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Nilay Nina Singh, 2017 – Vinton Kiadó Kft., 2023

A mű eredeti címe: *Snowed in with the Reluctant Tycoon*

(Harlequin Mills & Boon, Romance)

• *Magyarra fordította:* Kiss Klára

© Donna Alward, 2018 – Vinton Kiadó Kft., 2023

Eredeti címe: *Secret Millionaire for the Surrogate*

(Harlequin Mills & Boon, Romance)

• *Magyarra fordította:* Csató Gabriella

© Pamela Brooks, 2018 – Vinton Kiadó Kft., 2023

A mű eredeti címe: *A Diamond in the Snow* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• *Magyarra fordította:* Szabó Júlia

© Susan Stephens, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2023

A mű eredeti címe: *Snowbound with His Forbidden Innocent*

(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította:* Várnai Péter

Nyomtatásban megjelent: az ARANY JÚLIA 63. számában, 2023

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-770-5

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2023

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Nina Singh

Játék a szerelem

1. FEJEZET

Hideg volt az épületben, ami csöppet sem lepte meg Carli Tynant. Még soha nem érezte jól magát ebben a hatalmas, fényűző házban, függetlenül attól, milyen évszak volt. Az előcsarnok nagy fenyőfája és a pompás díszek ellenére sem volt karácsonyi hangulat. Hammondék kúriája inkább úgy nézett ki, mint egy múzeum.

Az aktát a jobb hóna alá dugva Carli lerázta a havat a kabátjáról, és levette műbőr kesztyűjét. Csak e miatt az átkozott akta miatt jött ide, ezért borult fel a reggeli rutinja.

A főnöke, Jackson Hammond ugyanis megkérte, hogy reggel munkába menet adja át neki ezt az aktát. Carli éppen kocogásból ért haza, amikor megkapta az üzenetet. Gyorsan lezuhanyozott, de arra már nem volt ideje, hogy kivasalja egyetlen tiszta kosztümjét, csak gyorsan laza csomóba tűzte hosszú fürtjeit. Kemény munkanap áll előtte, sok megbeszéléssel.

És mindez csak azért, mert a tékozló fiú hazatért!

Justin Hammondnek, Jackson második fiának kellett a kérdéses akta. Nyilván szüksége van rá, mielőtt bejönne az irodába. Egyébként meg miért tért vissza a városba ilyen váratlanul? Mióta ő a cégnél dolgozik, Justin egyetlenegyszer sem mutatkozott a *Hammond's Toys*nál.

Carli vágott egy grimaszt. Justin bátyja, James nemrég összejött egy lánnyal, és most jól megérdemelt szabadságát tölti vele. Az öccse nyilván úgy látta, hogy ez az ideális alkalom a felbukkanására. Carli egyáltalán nem örült neki. Félő, a végén még keményebben kell dolgoznia, hogy végül megkapja a megérdemelt pozíciót.

A lépcső aljához érve megszólalt:

– Mr. Hammond, ide teszem az aktát. – Semmi válasz. A főnöke már nem hall olyan jól, mint régen. Carli levette a kabátját, a fekete bőrknapéra tette, és visszatért a lépcsőhöz. – Hová tegyem az aktát, Mr. Hammond?

Semmi. Carli felsóhajtott. Szívesen írt volna sms-t Jacksonnek, de a férfi híres volt arról, hogy elutasítóan viszonyul a modern technikához. Valószínűleg a telefonját sem nézi meg mindennap. Justin mobilszámát meg nem tudja.

Carli ezért felment az emeletre, Mr. Hammond lakosztályába. A zuhanyzóban csobogott a víz. Remek! Kiabálni kell, különben a férfi nem hallja meg. Az antik mahagóni íróasztalra tette az iratot.

– Az akta az íróasztalán van, Mr. Hammond!

A fürdőszobából érthetetlen válasz jött, mire Carli fellélegzett. Most már elmehet végre.

Már a lépcső közepén járt, amikor nyílt a bejárati ajtó, és egy magas férfi lépett be. Miután letette a bőröndjét, egy pillanatig habozott.

Carli önkéntelenül is megtorpant. Az illetőnek fekete haja és energikus álla volt. A lány azonnal felismerte – Justin az.

Gyorsan összeszedte magát, és folytatta az útját lefelé.

A férfi észrevette a lányt, elbűvölten meredt rá. A legtöbb pasi ezt tette, amikor először találkozott vele.

– Elnézést – szólalt meg Justin Hammond, és kicsit bosszúnak tűnt. – Nem tudtam, hogy van itt valaki.

Carli megpróbált udvariasan mosolyogni, ami nem volt könnyű, mert a férfi olyan áthatóan nézett rá. A szeme világosbarna volt, aranyszínű pöttyökkel.

– Az apja éppen most zuhanyozik. Biztosan hamarosan végez. – Zavartan nyújtotta a jobb kezét. – A nevem Car...

De a férfi nem hagyta befejezni.

– Erre semmi szükség!

A lány értetlenkedve pislogott. Nem akar bemutatkozni neki? Talán csak az időeltolódás az oka. Vagy egyszerűen bunkó.

Megköszörülte a torkát, és elfordította a tekintetét.

– Akkor én megyek is.

Justin csak bólintott, mielőtt egy lépést tett volna oldalra.

Carli megvonta a vállát, és elsétált a férfi mellett, hogy felvegye a kabátját a kanapéról. Aztán elhagyta a házat.

Néhány perccel ezelőtt még azt hitte, hogy ez a reggel már nem is lehetne pocsekább. Tévedett.

Justin figyelte, ahogy a lány erőteljesen becsukja maga mögött az ajtót. Talán egy kicsit udvariatlan volt, de nem számított rá, hogy rögtön egy nővel fut össze, amint belép a szülei házába. Több mint húsz év távollét után nem igazán számított ilyesmire.

Úgy tűnik, az apja még mindig nagy szoknyavadász.

Justin az ablakon át nézte, ahogy a lány a ház előtt parkoló autóhoz sétál. *Lélegzetelállító jelenség.* A ruhája kiemeli szexi domborulatait. Úgy látszik, az apja mostanában már a fiatalabb nőkre bukik, mert a lány legfeljebb a húszas évei végén járhat.

De ez nem az ő dolga. Csak pár napra jött, hogy apja kívánságára kiértékeljen néhány üzleti adatot. Fogalma sem volt, hogy ennyi év után az apja miért pont tőle kért segítséget, de nem is érdekelte. Justin valójában vissza akarta utasítani, de az anyja ragaszkodott hozzá, hogy teljesítse Jackson kívánságát.

Végül is még mindig az apja rendelkezik a pénz felett, ami nem közömbös az anyja számára. Még most sem, hogy sok-sok évvel ezelőtt elhagyta a férjét, és magával vitte a kisebbik fiát. Igen, ő volt az a szerencsés, akit az éjszaka közepén kirángatott az ágyból.

Justin azóta nem járt itt. Egészen a mai napig.

Próbált tájékozódni, miközben körülnézett az előcsarnokban. Minden sokkal kisebbnek tűnt, mint annak idején. De a karácsonyi díszek ugyanolyan látványosak voltak, mint ahogy emlékezett rá. A lépcső mellett álló karácsonyfát gazdagon feldíszítették arany és ezüst díszekkel. Fényfüzéreket erősítettek a lépcsőkörláthoz, és mindenütt mikulásvirágok pompáztak. Már csak a hangos karácsonyi zene hiányzott a háttérből.

Egyébként mit keres ő itt? Nem kellett volna engednie a szülei kérésének. Mégis kinek képzelet magát az apja? Egészen mostanáig fütyült rá, míg az idősebb fia és jogos örököse a múlt hónapban úgy nem döntött, hogy szabadságra megy. James talán szerelmes?

Nem, valószínűleg nem, gondolta Justin, miközben belépett a nappaliba. A Hammond család tagjai nem szerelmes természetűek.

Ezt a szobát is szépen feldíszítették. A bútorok modernebbek voltak, mint annak idején, a falakat világoszöldre festették. Bár lehet, hogy annak idején is ilyen volt. Justin hosszú ideig volt távol az otthonától – nem mintha valaha is az otthonának érezte volna ezt a házat.

Mindenesetre valahogy irreálisnak tűnt számára, hogy újra itt van – mintha visszautazott volna az időben.

Közeledő léptek zökkenetették ki a gondolataiból. Justin elfojtotta a bosszúságát, és Jackson Hammond felé fordult – a férfi felé, aki annak idején beleegyezett, hogy az anyja magával vigye őt.

Ez már történelem, mondta magának, miközben üdvözölni készült az apját, jobban mondva a nemzójét.

Meglepetésére alig változott. Csak sűrű, hullámos haja lett őszebb, és megszapordtak a ráncok a szája sarkában.

– Köszönöm, hogy eljöttél, fiam – mondta Jackson Hammond, miközben kezet nyújtott.

Justin megrázta a jobbját.

– Szívesen.

– Nagyra értékelem. Elvégre elfoglalt ember vagy.

Justin bólintott. Minek árulja el, hogy csak az anyja kedvéért jött?

– Mivel jó nevű üzleti tanácsadó vagy, úgy vélem, ideje, hogy felmérj a céget, amelyet egyszer a bátyáddal együtt örökölni fogsz. – Apja szinte hitetlenkedve ingatta a fejét. – Már régen meg kellett volna, hogy kérjelek erre.

- Bölcs gondolat.
- Sokra vitted. Büszke lehetsz a cégedre.

Justin elgondolkodott az apja szavain. Tinédzserként és diákként ez az elismerés sokat jelentett volna neki. Hány iskolai vagy sportrendezvényen kereste a tekintetével az apját? Hányszor remélte, hogy a születésnapján felhívja?

De már régóta nem vágyott megerősítésre az előtte álló férfitől.

- Akkor jobb, ha rögtön nekilátok – felelte.

Ha Jackson egy érzelmes viszontlátásra számított apa és fia között, akkor csalódnia kellett.

Az irodába vezető út során Carli egyre dühösebb lett. Még soha senki nem bánt vele ilyen udvariatlanul. Nagycsaládban, sok testvér mellett nőtt fel, így nem követelte meg, hogy a figyelem középpontjában legyen. De Justin Hammond lekezelte, és ami még rosszabb, ő eltűrte ezt.

Vett néhány mély lélegzetet, hogy egy kicsit lenyugodjon. Mit számít, hogy az új főnöke egy zsarnok? Nem szabad törődnie vele. Carli keményen dolgozott, és számos akadályt leküzdött, mire idáig eljutott. A munkája sokat jelentett számára, és jól is végezte.

Miért kellett Justin Hammondnek felbukkannia? És ő miért nem állt ki magáért?

Amikor nem sokkal később belépett az irodájába, az asszisztense már az íróasztalánál ült, előtte egy halom dokumentum. A legújabb költségcsökkentő intézkedés nagyszabású projektnek bizonyult – és Carli felelt érte. Amíg Justin fel nem bukkant. Ki tudja, hogy mostantól miként lesz?

- Helló, Jocelyn! Elnézést a késésért!

A vékony, barna hajú nő kedvesen rámosolygott.

- Kérlek, mondd, hogy a szenvedélyes éjszakád miatt késtél!
- Tegnap kedd volt.

Jocelyn értetlenül nézett rá.

- Na és?

– Ne törődj vele! Ezek a legfrissebb adatok?

Az asszisztense bólintott, mielőtt átadta az aktakupacot.

- Mindent kinyomtattam. A fájl a postaládádban van.
- Köszönöm. Valószínűleg egész délelőtt ezzel leszek elfoglalva. És már így is késésben vagyok.
- Nem dolgozhatsz rajta egész délelőtt.

Carli felvonta a szemöldökét.

- Miért nem?

– Mr. Hammond most hívott, és megkért, hogy szorítsak be még egy találkozót. Váratlan vendégünk lesz.

Ó, *nem!*

- Kérlek, mondd, hogy nem Justin Hammond az!

– Akkor hazudnék. – Jocelyn kérdően nézett Carlira. – Valami baj van?

– Egyszerűen sok a dolgom. És történetesen ő az oka, hogy elkéstem.

– Tehát mégiscsak igazam volt. Valami dögös fickó van a dologban.

– Az utolsó pillanatban meg kellett írnom neki egy jelentést, és le kellett adnom Mr. Hammond házában.

Az asszisztense várakozóan mosolygott Carlira.

- És Justin olyan vonzó, mint a képeken?
- Nem figyeltem meg.

Jocelyn hitetlenkedve meredt rá.

– Pontosan ezért aggódom miattad. Justin Hammond a világ egyik legkapósabb agglegénye. A bulvárlapok hetente foglalkoznak vele, mert gazdag, sikeres és jóképű. És még csak észre sem vetted, hogy néz ki?

- Nem igazán – füllentette Carli.

Jocelyn csípőre tette a kezét.

- Csalódtam benned. A cégnél a legtöbb nő alig várja, hogy megérkezzen, te pedig úgy teszel,

mintha a mai is csak egy átlagos nap lenne.

– Ne butáskodj! Ő csak Jackson Hammond második fia.

– Pontosan. Csupán egy vonzó milliomos, aki nemcsak Észak-Amerika legnagyobb játékgyártó cégének felét fogja örökölni, hanem maga is hatalmas vagyont halmozott fel.

Carli kénytelen volt egyetérteni az asszisztensével. Justin pályafutása valóban rendkívüli. Ebben a percben hangok hallatszottak a folyosóról.

Jocelyn az ajtóhoz sietett.

– Itt van. És egyenesen ide tart!

Justin kopogott és belépett. Meglepetten pislogott, amikor meglátta Carlit.

– Maga?

Talán arra számított, hogy már kiürítette számára az irodáját?

Carli halkán felsóhajtott, miközben az asszisztense köszöntötte a belépőt.

– Mr. Hammond, Jocelyn Summer vagyok. Nem számítottunk rá, hogy ilyen korán itt lesz.

A találkozó csak fél tízkor kezdődik.

A férfi nem vette le a szemét Carliról.

– Korán akartam kezdeni – mondta Justin. – Azt a személyt keresem, aki ezt írta. – Felemelte az aktát, amelyet Carli alig egy órája adott át neki. – Azt mondták, hogy ez az ő irodája.

Carli végre képes volt megszólalni:

– Így van.

– Meg tudja mondani, hol találom az illetőt?

– Már megtalálta. – A férfi felvonta a szemöldökét, mire Carli hozzátette: – Én írtam a jelentést.

Ma reggel adtam oda, amikor... találkoztunk.

Jocelyn kíváncsian nézett egyikükről a másikukra.

Végül Justin megköszöri a torkát.

– Ezt maga csinálta? Átfogó és lenyűgöző.

Carli igyekezett nem bosszankodni a meglepett hang miatt. A férfi nyilvánvalóan már beskatulyázta őt.

2. FEJEZET

Remek, gondolta Justin, amikor a nő a szoba tulsó feléről megsemmisítő pillantást vetett rá. De hát honnan tudta volna, hogy a cégnek dolgozik?

Carli keresztbe fonta a karját a melle előtt.

– Ne vágjon ilyen megrökönyödött arcot! Projektmenedzserként dolgozom a *Hammond*’snél, és képes vagyok jelentéseket írni.

– Nem így gondoltam. – De akkor miért az apja lakosztályából jött ki? Ő csak levonta a logikus következtetést. És még nem is biztos benne, hogy tévedett. – Csak meglepődtem, hogy itt látom.

– Ez az én irodám.

– Úgy értem, hogy itt a cégnél.

A lány csak felvonta a szemöldökét, amitől kissé arrogánsnak tűnt. Enyhén ferde vágású szeme sötétbarna volt. Néhány tincs kibomlott a szoros kontyból, és keretbe foglalta ovális arcát.

Nem a klasszikus értelemben vett szépség, mégis szokatlan módon vonzó. És az alakja... Justin gyorsan elhessegette a gondolatot.

– Mindegy. – A lány most megkerülte az íróasztalt. – A nevem Carli Tynan. Kereskedelmi területi vezető vagyok. James vett fel, de szorosán együtt dolgozom Jacksonnel. – Amikor Justin kezét nyújtott, a lány hozzátette: – Magának természetesen nem kell bemutatkoznia.

Ezt feltehetően nem bóknak szánta.

– Örülök, hogy megismerhetem.

Carli a férfi kezében lévő aktára mutatott.

– Van még valami, amit szeretne megbeszélni velem?

Függetlenül attól, hogy mit keresett a házukban, nagyon hatékony alkalmazottnak tűnik, gondolta Justin.

– Jegyzeteket készítettem azokról a pontokról, amelyekről többet szeretnék hallani.

Carli az íróasztala előtti székre mutatott.

– Foglajon helyet! Van még egy kis időnk a találkozó előtt.

Justin habozott, mert nem szokott utasításokat elfogadni. Kényelmetlenül érezte magát, nem utolsósorban a recepcióról idehallatszó karácsonyi dalok miatt.

– Nem bánja, ha becsukjuk az ajtót? – kérdezte, miközben odasétált. – Nem tudok koncentrálni, ha a háttérben karácsonyi zene szól.

Carli kíváncsian nézett rá.

– Van valami baja a karácsonyi dalokkal?

– Az ünnep csak két napig tart, de valamilyen oknál fogva ezek a dalok már hetekkel korábban szólnak.

– Mert a karácsonyi időszak korábban kezdődik.

– Csak azt ne mondja, hogy maga is azok közé az emberek közé tartozik, akik amint vége a hálaadásnak, máris előveszik a karácsonyi dekorációt.

– Mi ebben a rossz?

Justin megvonta a vállát. A karácsonyi időszakban a szülei különösen sokat veszekedtek, mintha az ünnep kihozta volna belőlük a legrosszabbat. Az apja mindig sokáig dolgozott, az anyját meg idegesítette, hogy sosincs otthon. Ők a bátyjával már karácsony első napjának reggelén azt kívánták, hogy legyen vége az egésznek. Még az ajándékok sem tudták kárpótolni őket.

Hogy került szóba egyáltalán ez a téma? Nem tartozik magyarázattal ennek a nőnek, akit alig ismer.

Carli még mindig várakozóan nézett rá.

– Semmi. Felejtse el!

– Rendben, de valamit meg kell mondanom.

Miért is nem lepi meg?

– Ki velem!

– Meglehetősen... – Carli rövid szünetet tartott, és a plafonra nézett, mintha a megfelelő szavakat keresné – szokatlan a hozzáállása a karácsonyhoz. Tekintettel a helyzetére.

Justin persze tudta ezt. A bátyjával egy napon megöröklik a világ egyik legjelentősebb játégyártó cégét. A vállalat hálaadás és karácsony között bonyolítja a legnagyobb forgalmat. Persze ő a saját jogán is sikeres üzletember. Ennek ellenére valóban furcsának tűnhet a viselkedése.

Amikor Justin fél órával később elhagyta Carli irodáját, a lány fellélegzett. Milyen különös reggel! Nagyon össze kellett szednie magát, hogy higgadtan és profinak tűnjön, és ez nem volt könnyű. Miközben az üzleti ügyekről beszélt, teljesen összezavarodott.

Az volt a baj, hogy nem tudta az okát. Persze dühítette, hogy a férfi lekezelően bánt vele, és a külseje alapján ítélte meg. De ez nem volt újdonság számára.

Az emberek általában alábecsülték, amikor először találkoztak vele. Egész életében bizonyítania kellett, és mindig meg kellett találnia a módját, hogy kitűnjön a négy testvére közül.

Középső gyerekként könnyű volt megfedkezni róla. Tammy, az okos, legidősebb nővér, boldog házasságban élt, és volt egy bájos kisfia. Janie volt közülük a legszebb, minden férfit elbájolt angyali külsejével és szelíd viselkedésével. Carli tudta, hogy a férfiaknak tetszenek telt idomai, mégsem tudta felvenni a versenyt Janie-vel, legalábbis tavaly nem...

Ne kezd!

És az ikrek... Már a pusztán tény, hogy ikrek voltak, különlegessé tette őket.

Ő viszont csak a középső nővér volt, nem tudott kitűnni. Ezért mindig is ambiciózusabb volt, mint a testvérei, keményen dolgozott az egyetemen meg később a cégnél, és semmit sem vett magától értetődőnek.

És most Justin érkezése mindent veszélybe sodorhat. Nem csoda, hogy olyan ideges. De mit kellene tennie?

A következő pillanatban Jocelyn kopogott az ajtón.

– Gyere be!

– Hogy ment? Tudtál egyáltalán koncentrálni?

Carli megvonta a vállát, miközben megnyitotta a levelezését.

– Hát persze – füllentette.

– Én nem tudtam volna. Főleg nem, ha Justin olyan szemmel nézett volna rám...

– Kérlek, ne kezd már megint! – Carli még magának sem vallotta be, hogy Justin meglehetősen összezavarta. – Jocelyn, sürgősen randiznod kéne!

Az asszisztense felsóhajtott.

– Mintha nem tudnám.

– Hozol valakit ma este?

Jocelyn szomorúan megrázta a fejét.

– Mégis nagyon várom. Kedves tőled, hogy minden évben tartasz egy karácsonyi ünnepséget.

Carli szívesen rendezte meg ezt a partit. Október óta szorgalmasan tervezgetett és vásárolt.

– Egyébként ne foglalkozz vele, hogy Justin Hammond milyen jóképű! – intette a nála valamivel fiatalabb Jocelynt. – Elvégre ő a főnökünk.

Az asszisztense odahúzta magának az íróasztallal szemben lévő széket, és lehuppant rá.

– Tudom. Csak messziről csodálom. Álmomban sem jutna eszembe, hogy olyasvalakivel kezdjek, aki ennek a cégnek résztulajdonosa.

– Örülök neki.

– Különbösen is, alig nézett rám. – Jocelyn mosolyogva előrehajolt. – Biztosan észrevetted.

– Hogy mi?

– Nem tudta levenni rólad a szemét.

– Csak arra koncentráltam, hogy megadjam neki a szükséges információkat. Hogy betekintést nyerjen az itteni folyamatokba.

Az asszisztense szemlátomást kételkedett.

– Ismerd be!

– Nem tudom, hová akarsz kilyukadni. – Carli semmiképpen sem akart arról beszélni, hogyan nézett rá Justin. Már az emlékétől is megborzongott. – Csak azt szeretném tudni, hogy valójában miért van itt. Ennyi év után.

Jocelyn megvonta a vállát.

– Szerintem Mr. Hammond menedzserként és apaként úgy döntött, hogy idehívja, amíg a bátyja mással van elfoglalva.

Ez nem magyarázta meg Justin hirtelen felbukkanását. Mr. Hammond az idősebbik fia távolléte alatt egyedül is tudta volna tartani a frontot, gondolta Carli.

– Örülök, hogy itt van – jelentette ki Jocelyn. – Nem árt egy kis változás.

– Meg szereted bámulni őt.

– Persze! – kuncogott az asszisztens. – Végül is örülten vonzó. Évek óta követem az élete alakulását a bulvárlapokban. Egyik csinos modell a másik után, majd az a színésznő... De most állítólag újra szingli.

– Aha.

– Szerintem keresnie kellene egy olyan nőt, akiben van valami lelki mélység is. De mekkora az esélye annak, hogy egy átlagos nőbe szerelmes lesz? Ahhoz túlságosan gazdag, nagyvilági és elbűvölő. Nem gondolod?

Carli épp témát akart váltani, amikor észrevette, hogy valaki áll a nyitott ajtóban. Justin. Vajon mikor érkezett? És mennyit hallott?

Azt kívánta, bárcsak megnyílna alatta a föld, mert a férfi most már ráadásul pletykásnak is tartja.

A hírneve már megint megelőzött, gondolta Justin, miközben megállt Carli irodájának ajtajában. Most jött rá, hogy róla beszéltek. Carli azonban alig szólt valamit, és úgy tűnt, inkább zavarja az asszisztense fecsegése.

Az utóbbi hátat fordított neki, de Carli észrevette őt.

A fenébe, milyen kínos helyzet! Mivel Justin nem tudta, mit mondjon, megköszöri a torkát, amitől Jocelyn összerezett a székében.

Carli még mindig a homlokát ráncolva kérdezte:

– Segíthetek még valamiben, Justin? Jocelyn épp indulni akart.

– Így van.

Az asszisztens felpattant, és a férfi tekintetét kerülve kisietett az irodából.

Carli a megüresedett székre mutatott.

– Kérem, foglaljon helyet! – Aztán az órájára pillantott. – De már nincs sok időnk a megbeszélésig.

– Nem tart soká – válaszolta Justin, mielőtt leült volna.

– Nos, miben segíthetek?

Justin némán átkozódott, de most már nem hátrálhatott meg. Mély lélegzetet vett.

– Tudom, hogy rossz volt a kezdés. Úgy értem, ma reggel az apám házában. Általában nem vagyok ilyen...

– Udvariatlan? – fejezte be Carli a mondatot, miután a férfi elhallgatott.

– Azt hiszem, fogalmazhatunk így is. Egész éjjel úton voltam. Persze ez nem mentség.

– Tényleg nem.

Hű, ez a lány tényleg kemény! Ugyanakkor lenyűgöző. A legtöbb ember nem mer szembeszállni vele. Carli Tynan azonban más.

– Igaza van. Egyszerűen nem számítottam rá, hogy abban a korai órában találkozom valakivel. Különösen nem egy olyan nővel, mint maga. Az én hibám.

Carli mélyen elpirult, és olyan görcsösen szorította a tollat a kezében, hogy az ujjbegyei elfehéredtek.

– Pontosan mit akar mondani, Mr. Hammond?

– Semmit. Csak próbálom megmagyarázni a viselkedésemet.

– Hallgatom.

Úgy hangzott, mint egy hadüzenet. Rosszul fogott bele, de a nő és az asszisztense közötti beszélgetés megzavarta. A fenébe is, minden, ami Carlival kapcsolatos, felkavarja! Nem tudja, hogyan viselkedjen vele.

Mi lehet az oka?

– Mindegy. Nem fontos.

Justin remélte, hogy a lány ejti a témát.

– Nem, tudni szeretném, mit akart mondani.

Ez a nő tényleg könyörtelen.

– Csak bocsánatot akartam kérni.

Carli kérdően nézett rá. Ha nem érezte volna magát olyan átkozottul kényelmetlenül, Justin felnevet.

– Amit még mindig nem tett meg – mondta Carli. – Ezenkívül magyarázattal tartozik nekem.

Justin szája kiszáradt. A fenébe is, hiszen ő a kemény üzleti módszereiről ismert! Hogyan sikerült ennek a nőnek zavarba hoznia?

– Magyarázattal?

Carli önelégülten mosolygott.

– A viselkedése miatt. Csak egy aktát hoztam az apjának. És ahelyett, hogy bemutatkozott volna, gyakorlatilag kidobott a házból.

Justin összerezett. Felfoghatatlan, hogy ilyen lehetetlenül viselkedett. És hogy nem kért bocsánatot. Szakmai sikerei ellenére nem rendelkezett azokkal a tulajdonságokkal, amelyekkel a Hammond család többi tagja. Újabb bizonyíték, hogy nem való ide, Bostonba.

Össze kell szednie magát, és valahogy megmagyarázni a dolgot. De hogyan? Végül is nem ismerheti be, hogy azt hitte, a lány az apja szeretője. Bár Carli valószínűleg már rájött erre.

– Valójában nincs melegség a viselkedésemre. Higgycsuk el, hogy semmi köze nem volt magához, kizárólag az apámhoz.

Carli makacsul hallgatott.

– Csak annyit mondhatok, hogy sajnálom – folytatta Justin. – És megtalálom a módját, hogy jóvátegyem.

Carli megvonta a vállát, és bár nem válaszolt, nyilvánvaló volt, hogy mire gondol: „Hiszi a piszi!”.

Talán kicsinyes dolog, de Carli nem válaszolt. Justin Hammond épp most vádolta meg őt és a férfit, akinek dolgozik, valami szörnyűséggel. Ezt nem felejtí el neki egyhamar.

Mindazonáltal a bocsánatkérést, úgy tűnt, tényleg komolyan gondolta. Ha nem lenne Hammond, talán még barátok is lehetnének.

Mindent el fog követni, hogy segítsen a férfinak, és reméli, hogy nem sokáig marad itt. Nyilvánvalóan fogalma sincs arról, hogy ki ő, és milyen feladatai vannak.

Carli felállt, és megkerülte az íróasztalát.

– Azt hiszem, ezen túl kell lépünk annak érdekében, hogy minél eredményesebben dolgozhassunk együtt.

Justin láthatóan megkönnyebbült, és szintén felemelkedett.

– Egyetértek. És nagyra értékelem a hozzáállását.

– Induljunk a megbeszélésre! Megkértem Jocelynt, hogy másolja le magának a napirendet.

Justin bólintott.

– Megkaptam. Köszönöm.

Justin követte a lányt a tárgyalóba, ahol már több munkatárs is várta őket. A rövid bemutatkozás után Carli az első napirendi ponttal kezdte.

Amikor dadogni kezdett, először a kimerültségének és a nap eseményeinek tulajdonította. A harmadik alkalommal azonban be kellett ismernie, hogy nincs formában. És hogy ez egy bizonyos személynek köszönhető, aki most először ült az asztalnál.

Justin figyelmesen hallgatta, és jegyzetelt. A legtöbb vezetővel ellentétben ezt a régimódi módszert részesítette előnyben. Csak olykor-olykor szúrt közbe kérdéseket. Ennek ellenére a

jelenléte idegessé tette Carlit.

És úgy tűnt, hogy nem csak őt. Megfigyelte, hogy a kollégái is lopva oda-odapillantanak Justinra, a nők pedig zavartan mosolyognak.

Amikor a megbeszélésnek egy óra múlva vége lett, Carli majd elepedt egy csésze fekete után. Mivel nem reggelizett, és a szokásos kávézás is elmaradt, most tompán sajgott a feje.

Miután mindenki más elhagyta a szobát, felnézett, és észrevette, hogy Justin még mindig az asztalnál ül, és érdeklődve nézi őt. Nyilvánvalóan mondani akar valamit.

Úgy tűnik, egyelőre várnia kell a kávéra.

– Van még valami, Justin?

– Igen. Ha ráér, talán beszélhetnénk valamiről – inkább előbb, mint utóbb.

Carli gyomra összeszorult a férfi komoly hangjára. Újra helyet foglalt.

– Hallgatom.

– Átnéztem a számokat, és a haszonkulcsok többnyire lenyűgözőek. De biztosan tudja, hogy néhány üzletünkben az eladások folyamatosan csökkennek.

– Igen, tudom, de vannak ötleteink. Ahogy az imént említettem is.

Justin a jegyzeteire pillantott.

– Mindez jól átgondolt, beleértve az internetes kereskedelem kiterjesztését is. A honlapon javasolt változtatások különösen meggyőzőek.

– De?

– De mindenképpen szükség lesz bizonyos változtatásokra.

– Miféle változtatásokra? – kérdezte Carli, miközben a gyomra még jobban összeszorult.

– Egyes üzletek csak a karácsonyi szezonban nyereségesek.

– Többnyire szezonális üzletekről van szó.

– Egyszerűen nincs elég vásárlójuk ahhoz, hogy profitot termeljenek. – Justin belenézett az aktába, amelyet Carli reggel adott át neki. – Az egyiket közelebbről is meg kellene vizsgálnunk. Tíz éve túl kevés az eladás.

A lány az ajkába harapott. Pontosán tudta, melyik üzletről van szó. Annak idején ideiglenes alkalmazottként dolgozott ott, hogy pénzt keressen a tanulmányaihoz. Gyerekkora óta ismert ott mindenkit. A bolt a massachusettsi Cape Cod félszigeten, a szülővárosában, Westersonban volt.

Justin pedig be akarja zárni.

3. FEJEZET

A vendégei egy óra múlva várhatók. Carli épp a zuhany alól jött ki. Ez a nap eddig kifejezetten stresszes volt. Valójában azonnal el kellett volna kezdenie az előkészületeket, amint hazaért. Ehelyett inkább azzal töltötte az időt, hogy átnézte az eladási adatokat.

Reménykedett a csodában, hogy talál valamit, ami a Cape Cod-i üzlet bezárása ellen szól.

Gyakorlatilag ott nőtt fel. Mr. Freider, aki húsz év óta az üzlet vezetője, mindig kedvesen fogadta. Gyerekként gyakran keresett ott menedéket, hogy elmeneküljön az otthoni nyüzsgés elől. Tinédzserként számtalan órát töltött a könyves sarokban olvasással. Mivel nem engedhette meg magának, soha nem vett semmit, de Mr. Freider emiatt nem nézett rá ferdén. Ellenkezőleg, hideg napokon forró kakaót, nyáron pedig jegesteát hozott neki.

És most elveszítheti az állását.

Valamit tényleg tennie kell. Talán mindezt elmondhatná Justinnak... De akkor ez azt jelentené, hogy valamiféle személyes szívességet kér tőle.

Carli elhessegette a gondolatot. Sietnie kell, és még meg sem szárította a haját. Mi ütött belé, hogy szerda este karácsonyi partit rendez? És ami még rosszabb, Justin Hammond éppen ma bukkant fel, és a feje tetejére állította a világot.

A konyhában megszólalt az időzítő, emlékeztetve, hogy vegye ki a rákkal ízesített pogácsát a sütőből. Szerencsére már hetekkel ezelőtt, a hálaadás másnapján ünnepi díszbe öltöztette az összes szobát – ahogy Justin is sejtette. A családja talán nem különösebben jómódú, de őrzik a hagyományokat.

Csodával határos módon Carli elkészült, amire az első vendégek megérkeztek – Jocelyn, valamint néhány könyvelő és a területi vezető. Ezek az emberek alkotják most már a második családját, a *Hammond's Toys* pedig a második otthona. Szerencsés, hogy egy ilyen tekintélyes cégnél dolgozhat.

Amikor egy órával később a parti már javában zajlott, Carli végre lazíthatott. Egészen addig, amíg az egyik idősebb titkárnő meg nem érkezett. Nem volt egyedül.

– Remélem, nem bánja – mondta Miranda Sumpter, egy ősz hajú, anyáskodó típusú nő. – Hoztam magammal valakit.

Carli megpróbálta titkolni a megrökönyödését. Justin nem tűnt különösebben izgatottnak.

Miranda várakozóan nézett rá.

– A meghívó minden munkavállalónak szólt. És Justin is a céghez tartozik. Ugye nem bánja?

– Igen! Nem! Úgy értem, természetesen szívesen látjuk.

Carli görcsösen szorongatta a pezsgőspoharát. Aztán ivott egy nagy kortyot. Justin, aki most kissé zavartnak tűnt, odalépett hozzá.

– Nem tudtam, hogy maga a háziasszony.

Arra céloz, hogy akkor nem jött volna? Miranda egyikükről a másikukra nézett, miközben feszült csend uralkodott. Végül Carli megköszöri a torkát.

– Honnan ismerik egymást?

Miranda megszorította Justin karját.

– Ó, ez régi barátság! Sokat vigyáztam rá, amikor kicsi volt. Akkoriban kezdtem a *Hammond's*nél, és szerettem volna egy kis pluszpénzt keresni. A szüleinek elkelt a segítség, mert Justin sokat csintalankodott.

Ha hinni lehet a bulvárlapoknak, akkor még mindig ezt csinálja, gondolta Carli.

– Nem hittem a szememnek, amikor délután megpillantottam őt a folyosón – folytatta Miranda.

– Alig ismertem meg.

Justin elvigyorodott.

– Egy kicsit megváltoztam, igaz?

– Még most sem áll jól a szemed – mondta nevetve az idősebb hölgy, mielőtt Carlihoz fordult.

– Mindig bajba keveredett. A szülei közel álltak az ideg-összeroppanáshoz.

Carli figyelte, ahogy Justin idegesen játszik a karórájával. Láthatóan kényelmetlenül érezte magát, és megbánta, hogy elkísérte Mirandát.

– Mostanra már egy kicsit érettebb vagyok – jegyezte meg.

– Remélem is – felelte Miranda nevetve. – Igazi pokolfajzat voltál.

– Emlékszem, a szüleim alig várták, hogy olajra lépjenek, miután megérkeztl.

Az éles hang nem kerülte el Carli figyelmét. Bármilyen kaotikus volt is náluk gyakran a helyzet otthon, nem emlékezett rá, hogy a szülei valaha menekültek volna a gyerekeiktől, noha azért ők is adtak rá okot.

– De késő este el kellett mennem, és visszaadtalak a szüleidnek.

Miranda játékosan megcsípte Justin arcát.

Carli egy kicsit kényelmetlenül érezte magát. Hammondékről csak annyit tudott, hogy a szülők elváltak, amikor a fiaik tizenkét és tízévesek voltak. És valamiért James az apjával maradt, míg Justin a nyugati partra költözött az anyjával. Tudta, hogy James a válás óta csak néhányszor látta az anyját. Valószínűleg nem volt ez másképp Justinnal és az apjával sem.

Belegondolva kimondhatatlanul szomorúnak találta. Nem tudta elképzelni, hogy évekig ne lássa a testvéreit, még a Janie és közte történt tavalyi incidens után sem.

Az emlékre összerendezte. Hirtelen ráébredt, hogy Justinnak mozog a szája. Miranda pedig elnézést kért és elfordult.

– Bocsánat, mondott valamit?

– Hogy a lakása ünnepi díszben van. Úgy tűnik, nagy gondot fordít a karácsonyi dekorációra.

Bár Justin nyilvánvalóan csak témát akart váltani, a lány hízelgőnek találta a megjegyzést. De aztán eszébe jutott, hogy a férfi be akarja zárni a Cape Cod-i üzletet.

– Köszönöm. De ha most megbocsát... foglalkoznom kell a többi vendéggel.

Justin a lányra pillantott, majd elvett egy pohár bort az egyik tálcáról.

Úgy látszik, Carli még mindig haragszik rá, és fogalma sem volt, hogy ez miért zavarja ennyire. Végül is ma reggel találkozott vele először, és csak néhány napig fognak együtt dolgozni. Megteszi, amit az apja kért tőle, majd visszatér a nyugati partra.

Igazából felesleges foglalkoznia azzal, hogy a lány mit gondol róla, de be kellett ismernie, hogy bosszantja a dolog.

A bátyjával, Jamesszel valószínűleg soha nem történt volna ilyesmi. Nem, ő mindig profin viselkedik.

Még úgy tűnik, hogy ő csak a nevében Hammond.

A tekintetével Carlit kereste, miközben valaki megkocogtatta a vállát. Amikor megfordult, egy vékony, sötét hajú nővel találta magát szemben, aki kedvesen mosolygott rá. Eltartott egy darabig, mire felismerte. Jocelyn volt az, Carli asszisztense, és most nem kötötte szigorú lófarokba a haját.

– Helló! – üdvözölte a lány lelkesen.

– Helló.

– Egyáltalán nem számítottam rá, hogy itt találkozunk.

Justin biccentett.

– Pedig itt vagyok.

– Fantasztikus! Kicsit szomorúak voltunk, mert James idén nem tud eljönni. Most maga helyettesíti őt.

Mintha valaha is képes lenne átvenni a bátyja helyét! A társasági életben biztosan nem, és az apja szemében sem.

Justin közömbösen elmosolyodott.

– Örülök, hogy el tudtam jönni.

És bár Carli egyszerűen faképnél hagyta, Justin ostoba módon mégis szükségét érezte, hogy újra lássa. Eddig soha nem volt mazochista.

Figyelte, ahogy a nő kijön a konyhából, és újabb italokat hoz. Többen odamentek hozzá, köztük

néhány férfi is. Az egyikük elvette tőle az üvegeket. Nyilvánvalóan kollégák. Nem mintha bármi köze lenne hozzá. Carlinak biztosan van barátja, a hozzá hasonló nők nem maradnak sokáig egyedül.

Jocelyn hirtelen meglengette a kezét az arca előtt.

– Halló! Látom, gondolatban mérföldekre jár.

Justin bűnbánóan elmosolyodott.

– Bocsánat, a karácsonyi dekorációban gyönyörködtem.

– Tényleg csak a dekorációban?

Óvatosnak kell lennie, mérgelődött Justin.

– Mi másban?

Jocelyn jelentőségteljes pillantást vetett rá, de aztán ejtette a témát.

– Mindenesetre örülök, hogy a Hammond családból két férfi mégiscsak itt lesz Carli partiján.

A férfi ezúttal minden figyelmét Jocelynnak szentelte.

– Tessék?

– Maga és az apja. Jackson soha nem hagyja ki a karácsonyi partit.

A fenébe is, kizárt, hogy most összefusson az apjával! A ma reggeli rövid találkozásuk is épp elég kínos volt.

– De általában később szokott jönni – folytatta Jocelyn. – Szereti a látványos belépőt.

Igen, az apja annak idején is imádta, ha a figyelem középpontjában lehetett.

Még mindig elmehet, mielőtt megérkezne. Mi akadályozza meg ebben? Hiba volt egyáltalán eljönnie. Még a saját cégénél sem szokott részt venni a partikon. De annyira megörült, hogy ennyi év után viszontláthatta Mirandát, aki mindig nagyon kedves volt vele. És az asszony rábeszélte, hogy kísérje el.

Valaki felhangosította a hifit, és hogy még rosszabb legyen a helyzet, most az *A Holly Jolly Christmas* rapesített változatának hangjai töltötték be a szobát.

– Imádom ezt a dalt! – kiáltotta Jocelyn, akiről időközben Justin teljesen megfedkezett. – Jöjjön, táncoljunk!

Mielőtt Justin tiltakozhatott volna, a lány a terem közepére húzta. Maga volt a földi pokol, de a férfi tudta, mit kell tennie. Az ilyen pillanatokban hálát adott az édesanyjának, aki annak idején erőltette a táncórákat.

Miután a szám véget ért, Jocelyn komoly arccal fordult hozzá:

– Maga nagyon jól táncol, Mr. Hammond.

– Számos rejtett képességem van.

– De nem akarom lefoglalni magamnak – jelentette ki a lány, és mire a férfi észbe kapott, már Carlihoz vezette, aki éppen egy középkorú férfival beszélgetett. – Te vagy a háziasszony, neked is táncolnod kellene – szólította meg Jocelyn a főnöknőjét. – Justin fantasztikus táncos. És szüksége van egy partnerre. – Az idősebb férfi felé fordult. – Tom, megtisztelne?

Justin döbbsen figyelte, ahogy azok ketten a terem közepére sétálnak, és táncolni kezdenek.

– Az asszisztensem meglehetősen rámenős – jegyezte meg Carli.

– Ez azt jelenti, hogy nem akar velem táncolni?

A lány félrebiccentette a fejét.

– Álmomban sem jutna eszembe, hogy erre kényszerítsem, pláne nem egy karácsonyi számra.

El akart fordulni, de a férfi nem hagyta.

– Szeretnék táncolni.

Óvatosan megfogta Carli karját, és a rögtönzött táncparketre vezette.

A lány láthatóan tiltakozni akart, de aztán meggondolta magát. A férfi magához húzta, és a zene ütemére lépkedni kezdtek.

– Látja? Bármire tudok táncolni, még a karácsonyi dalok idegesítő változataira is.

Carli vágott egy grimaszt.

– Kell lennie legalább egy karácsonyi dalnak, amit szeret.

Justin megrázta a fejét.